

вони були визначаючими, бо ж Конституція закріплювала керівну роль КПРС в країні.

Останню крапку в відносинах між державою і церквою поставила постановою "Про релігійні об'єднання" прийнята РПРК РРФСР 8 квітня 1979р і підтверджена зміною 4-ї статті Конституції РРФСР у травні 1929 р. Згідно з нею:

діяльність церков обмежується задоволенням лише культових потреб віруючих у спеціальні молитовних будівлях:

священнослужителі могли діяти лише в культових спорудах та поменшаних візуальних:

місіонерство й релігійна пропаганда заборонялися:

проповідь за межами церкви і залучення до промови осіб інших

сповідань, або з сепаративна невизнання визнавалися кримінальним злочином:

заборонялася матеріальна допомога одновірцям, створення громадських кас, кооперативів виробничих артілей та кооперативів:

не дозволялися діяльність біблійних, літературних, дитячих, юнацьких, жіночих та інших товариств, гуртків, груп.

Отже, відносини між церквою та державою періоду УРСР мали доволі жорстко регламентований характер та суттєві обмеження щодо діяльності.

Релігійне відродження в Україні почалося з моменту проголошення її незалежності. Прийнятий ще в 1991 році Верховною Радою України Закон "Про свободу совісті і релігійні організації" виявився одним із найдемократичніших у світі, так як він визначав широкий можливості для релігійних організацій вільно впроваджувати свої ідеї у суспільстві. За цієї умови в країні дуже швидко зростає релігійна мережа.

На сьогоднішній день в нашій країні ще існують проблеми пов'язані з функціонуванням та діяльністю деяких релігійних організацій, але вихід із нинішньої складної ситуації в церковно-релігійному житті і державно-церковних відносинах є і він пролягає не лише через демократизацію існуючого Закону про свободу совісті, а й через формування в Україні національної громадянської релігії як особливого надцерковного ідеологічного утворення. Ставлячи на перше місце національний інтерес, вона бачитиме своє покликання в орієнтації всіх громадян країни на сприйняття авторитету своєї держави як святині. Світоглядним ядром громадянської релігії могла б бути віра у Вищу Силу-Абсолют і в особливу місію України у світі. Громадянська релігія повністю корелюється з основами того громадянського суспільства, яке утворюється в демократичній Україні.

РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ РОМАНІСТИКИ У ХІХ СТОЛІТТІ

Троїцька А.І.

здобувач кафедри філософії права та юридичної логіки Національної академії внутрішніх справ.

Науковий керівник: доктор юридичних наук, доцент, заступник начальника навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання з питань координації роботи регіональних відділень Національної академії внутрішніх справ *Вовк В.М.*

Друга половина ХІХ століття ознаменувалася посиленням інтересу до проблем римського права. Однією із причин цього інтересу був інтенсивний розвиток норм російського приватного права. У цей період спостерігається збільшення публікацій з римського права (як правило це посібники і підручники, багато з яких в подальшому витримали не одне перевидання). Особлива увага у цих виданнях приділялася пандектному праву, з явною

орієнтацією на німецькі взірці. В університетах читалися спецкурси з приватного і публічного римського права, детально вивчалися оригінальні латинські тексти: закони XII таблиць, Інституції Гая, Дигести, Кодекс Юстиніана.

В університеті Святого Володимира у другій половині XIX століття працювали такі романтисти, як В. Модестов, М. Драгоманов, Ю. Кулаковський, П. Аландський, І. Цветаєв. Усі вони, окрім М. Драгоманова (який обрав сферою своїх наукових інтересів питання державно-політичної історії) займалися проблемами ранньої римської історії. Для XIX століття характерним було комплексне і систематизоване вивчення римського права: теорія позитивного римського права була тісно пов'язана з латинською філологією та історією Риму. Зокрема досить вагомими в галузі латиністики були доробки керівника кафедри римської словесності В. Модестінова. Саме з ініціатива цього вченого до університету Св. Володимира були залучені провідні вчені з інших університетів Імперії: із Варшавського університету – В. Цветаєв і П. Аландський із Санкт-Петербурзького університету. А в 1911 році із Юр'їва на кафедру торгівельного права перевівся професор В. Синайський, відомий дослідник римського землеволодіння.

Варто зазначити, що у XX столітті в силу серйозних методологічних зсувів одним із популярних напрямків теоретичних досліджень стали питання ментальностей і повсякденності. При цьому світової слави набули праці західноєвропейських мислителів Блоха, Жака ле Гоффа, але майже невідомим залишився той факт, що попередниками цих напрямків були і російські мислителі кінця XIX століття, які вивчали так звані «старожитності». «Старожитностями» в означений період називали власне речові пам'ятки конкретної науки та «історію народного життя», за образом визначенням А. Бюка, в центрі вивчення якого був «народний дух». Передбачалося, що «історія народного духу» представлена державними, правовими, приватними старожитностями. Цей методологічний посыл вимагав від дослідників «давнини» не повних відповідей на питання історичної науки, а в збиранні і підборі необхідних матеріалів для таких відповідей. Для забезпечення більш повного виконання поставлених завдань перед дослідниками-істориками київський антикознавець П. Аландський здійснив переклад та видання праці А. Бюка по теорії вивчення старожитностей.

В кінці XIX століття формується російська школа римського права, яка внесла вагомий внесок у вивчення його історії і формування загальної теорії цивільного права. Окрім того, в означений період в Росії з'явилася велика кількість перекладів і вітчизняних монографій з римського права.

АКСЮЛОГІЧНІ ЗАСАДИ АНАЛІЗУ НОРМОТВОРЧОСТІ В СИСТЕМІ ОВС УКРАЇНИ

Дорохов Р.П.,

ад'юнкт кафедри філософії права та юридичної логіки Національної академії внутрішніх справ

Система правового забезпечення управління органами внутрішніх справ представляє собою сукупність законів та підзаконних нормативних актів, які створюють правове поле для функціонування органів внутрішніх справ, а саме: міжнародні правові акти, пов'язані з правоохоронною діяльністю, Конституцію України, закони України, укази Президента України та постанови Кабінету Міністрів України, які визначають статус системи органів внутрішніх справ, основні напрями її діяльності та ін., а також відомчі нормативні акти у формі наказів, директив, настановлень, положень, статутів, правил, інструкцій.